

ŞİİRLE GEÇEN AY

Mehmet Can Doğan

■ Kuyulardan Gökyüzüne Seyyidhan Kömürcü

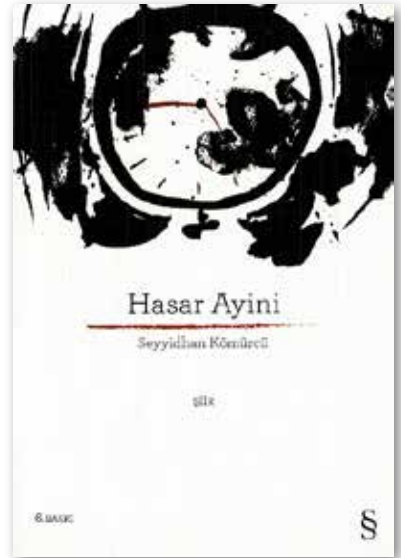
Şiir kitabının ilgi görmediği, satılmadığı iddiasını yayımlanan üç kitabıyla geçersizleştirmese de tartışılır hâle getiren bir şair Seyyidhan Kömürcü. 1978 doğumlu. İlk kitabı *Hasar Ayini* 2003'te, ikinci kitabı *Dünya Lekesi* 2012'de ve son kitabı *Kendinin Ağacı* 2020'de yayımlandı; her biri, iki baskıdan fazla basılmış. İlk kitabı üç, diğerleri birer şiir ödülüne değer görülen Kömürcü'nün şiirlerinin okur tarafından ilgiyle karşılanmasında, ödüllerin belirleyici bir etkisi bulunduğu kanısında değilim. Ancak ilk kitabına -ki buna ödülün kitap dosyasına verildiği düşünülerek kitap değil, kitap bütünlüğünde dosya demek gerekli- Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü verilmesinin görünme ve sunum yönünden etkisini göz ardı etmek de mümkün değil. Bununla birlikte aynı ödülü alan şairlerin çoğu, okurun Kömürcü'ye gösterdiği ilgiyi görmüyor.

Edebiyat dünyasına ödül kapısından giren şairlerin yolun başındayken herhangi bir şiir ödülüne başvurması bile onların ödüle değer verdiğinin açık bir göstergesi. Edebiyat veya şiir ödüllerinin yayın enflasyonu içinde seçme işlevi gördüğü açık. Ödüller, özellikle yolun başındakiler için, bir işaret fişeği gibi çalışıyor; onların görünmelerine katkıda bulunuyor. Edebiyat kurumu böyle işlediği için de yazarlar, ödüllere ilgi gösteriyor. Yine de, yazarlar yazma sürecinin hangi noktasında bulunursa bulunsun, ödüller onların kalkını da zırhı da değildir; yazarın veya şairin gördüğü/göreceği ilgiyi metin hazırlar, belirler, sağlar. Seyyidhan Kömürcü de bu süreçten geçmiş biri olarak, ikinci kitabındaki biyografisinde, aldığı ödülleri anıyor; son kitabında ise bunları anma gereği duymuyor. Yazdıklarının/yazdıklarıyla ilgi gördüğünün farkında.

Günümüzün farklı ve yoğun iletişim ortamında bir şairin şiirlerine gösterilen ilgiyi besleyen çeşitli kanallar var. Bu kanallar kullanılarak ilginin sürekliliği sağlanabilir; elbette, tüketime koşullanmış bir dünyada “sürekliliğin” ne kadar sürebileceğini göz ardı etmeden. Roman için süreklilik, üretime veya yazarın “marka değeri”ne koşullanmış durumda. Oysa şiirin kendi ekonomisi var. Şaire gösterilen ilgi, onun üretime koşullanmasına bağlı değil. Gerçi, bunu gözetir biçimde *çalışan* şairler de görülüyor. Ama onların çalışmasıyla var olan metinler, hem şairin hem de tüketicinin davranışıyla dolaşımda kalabiliyor. Seyyidhan Kömürcü, bu tür şairlerden değil. On yedi yılda yayımladığı üç kitap da bunu gösteriyor zaten. Böyle bakıldığında, az yazdığı bile söylenebilir. Burada şiirin kendi ekonomisi devrede. Birkaç şiiriyle okuru yakalayan şair, bu şiirlerin sağladığı döngü ile ilgiyi üzerinde tutuyor. Kömürcü’nün şiirinde okuru çeken ne? Sorunun cevabı, üç kitaba yoğunlaşarak verilebilir.

Seyyidhan Kömürcü’nün ilk kitabı *Hasar Ayini*¹, daha adıyla bütünlüğün müdahaleye uğradığını ama buna rağmen şiirdeki bilincin bir yerinden eksilmiş, yarım kalmış bütüne sahip çıktığını gösteriyor. İlk kitabındaki şiirlerde Kömürcü’nün şiir öznesi, kendini toplumsalın içinde fark eder, anlamaya çalışır. Aile, coğrafya ve devlet, bu öznenin varlığını hasara uğratan toplumsal çemberdir. “Dövülmüş bir yüzün yüz üstü düşme hâlleri” diye sunulur, kitap-taki şiirler. “Dövülmüş yüz”, birinin darbelerine maruz kalmış bir yüz olarak da hasarlarla biçim kazanmış bir yüz olarak da anlaşılabilir. Şiirlerin bütünü gözetildiğinde ikisinin de var olduğu fark edilir. Bu özneye hasar veren, aynı zamanda ona kişilik de kimlik de vermiştir; öznenin algısı böyledir. “Surat asılarak” karşısına çıkılan iktidar, özneyi kayıplarla hasara uğratmıştır. Aile içindeki iktidarın göstergesi baba da, anne ve çocuklarla ilişkisinde hasar verici bir diğer güçtür. Coğrafya, mahrumiyet alanı olduğu, böyle sunulduğu için özne, bu coğrafyadaki kültürel kabul-lerle biçimlendirilerek yüz üstü düşürülür. Bazı şiirlerde dinsel kabullerin veya törenin yol açtığı bir gerilim vardır. “Recim”, “Ahd”, “Niyaz” sözcükleri, şiirlerin adından öte anlamlar içerir.

Hasar Ayini’nin öznesi, trajik bir varlık olarak belirir. “ben ikiz adında bir şeysizim” sözü, bu öznenin trajedisini açıkça bildirir: hem bir şey(ler)in ikizi hem de “bir şeysiz” biri. Çatışmayı haber veren uçlar veya ikiz-

1 Seyyidhan Kömürcü, *Hasar Ayini*, 6. Baskı, Everest Yayınları, İstanbul 2021.

ler, ikili gerçekler vardır onun dünyasında. “Madem ki dışarıya olamadım / dışarıyı içeri de alamam”, “ihmal ya da kasıt / ip ya da kınnap”, “her avlulu evin cin ve cinnet / rahman rahim ve recim / aslında bunları toplasan kıyamet” (“Recim”) dizeleri, sürekli kıyameti yaşayan öznenin trajedisini duyurur.

Seyyidhan Kömürcü’nün ilk kitabındaki şiirlerde, alan sürekli daraltılır. Ülkeden bölgeye, oradan avluya, avludan eve ve oradan da kuyulara, çukurlara doğru çekilir özne. Bu öznenin daralan alanında her biri hasara uğramış anne ve kız kardeşler yer alır; onların maruz kaldığı şiddetin karşısında duramadığı için özne hem kendini zayıf ve aciz hisseder hem de suçluluk duyar. Onun yeri, hasara karşı durmaya çalışsa da hiçbir şey yap(a)masa da kuyudur. Aydınlık avlulara baksa da içi kararır, annenin merhametini gördüğünde içi ezilir, kız kardeşlerinin bahtsızlığında canı yanar: “burda boyuna çukur ve incinmiş evlerden bahsediliyor / el yordamıyla anlatılıyor evin avluya canı sıkılmış hali”, “orda evler avlusuna kadar üzgün” (“Ahd”). Şu dizeler, *Hasar Ayini*’ndeki öznenin daralan ve onu kendine kapatan, bir bakıma büzüşmesine yol açan figürleri ve ortamı bir arada içermesiyle anılmalıdır:

“üç kardeş dört kuyuyduk biz o avluda
parçalı bulut annem bir oyuk biçimiydi babam
kendiliğinden ikiz yağış biri diğerine kesin hasar” (“Ahd”)

Kuyu, *Hasar Ayini*’nin öznesinde gömülme arzusunun göstergesidir; dirimin telaşıdır. Bu yüzden müntehihlere yer açılır bazı şiirlerde, bazılarında da ölüm-leriyle öznenin bilincini belirleyen kardeşlere ve arkadaşlara. Yer altına eğimlidir bu özne. Kendini de içine inerek, kazarak anlamaya çalışır. Anladığı ise budur: “ömür geniş kelimelerin kuyudaki suya çarpmasıdır”.

Hasar Ayini’ndeki “Dila” adlı şiirin “bu adına hayat dediğim iz / leke” dizeleri, Seyyidhan Kömürcü’nün ikinci kitabı *Dünya Lekesi*’nin² alınlığı olarak okunabilir. “Okuyanın huzurunu kaçırsın diye” yazılan bu kitaptaki şiirler, dünyayı başka bir deyişle hayatı anlama girişiminin elde kalan bilgisidir. Ama bu bilgi, ikinci kitabın öncekine andığım dizelerle bağlanması gibi, *Hasar Ayini*’ni yaşamış ve oradan bilinç edinmiş bir öznenin bakışıyla kazanılan bilgidir. İlk kitaptaki bazı şiirlerde evdeki biçimlendirici iktidarın formu olarak sunulan baba, *Dünya Lekesi*’nde, “bütün evlerin en mükemmel hatası” (“Sinem”) olarak belirlenir. Öznenin aşkla her ne kadar dünya-

2 Seyyidhan Kömürcü, *Dünya Lekesi*, 7. Baskı, Everest Yayınları, İstanbul 2020.

sı açılacak gibi olursa da hatırlanan çocukluk, coğrafya, anne ve kız kardeşler bu yeni dünyayı gölgeler. Özne, yine ve hâlâ ilk kitapta beliren ilişkilerin içinden bakar dünyaya; henüz kendi seçimi denebilecek ilişkilere girmemiştir, maruz kaldığı ilişkiler ağında gitmekle kalmak arasındaki kararsızlığın büyüttüğü gerilimdedir.

İlk kitabındaki şiirlerinde Seyyidhan Kömürcü, “dövülmüş bir yüzün yüz üstü düşme hâller”ini sergilemişti. *Dünya Lekesi*’ndeki “Sena” adlı şiirin şu dizelerinde, o yüzün hasarla kazandığı biçim belirginleşir: “dünyaya inanmış bir yüzü üzgün üzgün anlattım sana / dedim belki de bir yere üzgün üzgün bakmaktır dünya”. Bakanın baktığına kendini katarak onu gerçeğinden veya bilincinden uzaklaştırdığı ve böylece kederi mutlaklaştırdığı bir durumdur bu. Yukarıda, ilk kitaptaki hasara uğratan etkenleri belirlerken dinsel ve törel kabullere dikkat çekmiştim. “Sena”daki özne, aklının ve kalbinin nasıl ve nerede karıştığını söylerken bu etkenleri görünür kılar: “elim ayağım / ilkin ruhunu ve duvarını duayla koruyan bir evde karıştı aklım / karıştı kalbim”. Ardından Doğu’da geçen çocukluk, oradaki avlu, ev, kız kardeşler üzgün bakışı tamamlar.

Hasara uğramış özne ne kadar büyürse büyüsün hasar da onunla büyür. Bu yüzden öznenin yürüdüğü yol, hep kendidir veya hep kendine götürür, kendine çıkar:

“sönen bir ışık
biten bir şey gibi bitmiş kalbim
inanamadım dünya
sen dönerken evine dönüyormuşsun aslında
başını ve sonunu unuttum
bu yüzden her şeyin tam ortasını konuşmalıyız galiba” (“Üç Dağ”)

Her şeyin tam ortası, yukarıda belirttiğim gibi, kararsızlığın büyüttüğü gerilimdir. Özne, burada, kendini deşip durur. “Kırk yıl” sözü birkaç şiirde tekrarlanır. Bu, öznenin kendi kırk yılını görme ve anlama ısrarıdır. Kendinde gördüğü şey, “bakma hali”ne tutulmuş biri olduğudur: “önce bir doğum lekesi sanılmış bu bakma halim” (“Fena”). Seyyidhan Kömürcü, anlatımındaki buluşçu yanını, bu dizede, “doğum lekesi”nden “bakma hali”ne giderek gösterir. Şiirlerinin gördüğü ilgide, hayattan edindiği izlenimleri rahatlıkla imaja dönüştürmesinin de önemli bir payı bulunduğu kanısındayım. Hasar, imajlarla katlanılır hâle gelmektedir sanki. Kömürcü’nün şiirlerini arabeskten, duyguculuktan kurtaran da imaj yoğunluklu anlatımı ve sese tasarrufudur. Bunlar da onun şiirleri değerlendirilirken, üzerinde ayrıca durulması gereken özellikler; burada, sadece belirtmekle yetiniyorum.

“Kış Kahrı” adlı şiirinde, “zaten dünyaya masalını düşmeye gelirmiş insan” diyor Kömürcü. Masalını düşmek sözü, masalını yitirmek anlamına da kendi masalını kurmak anlamına da gelebilir. Hangi anlamda alınırsa alınsın, Kömürcü’nün öznesinin masalı, *Dünya Lekesi*’nde mutlu sonla bitmez. Belki

de “masal” sözcüğü tekrar edile edile ondaki mutluluk çağrışımına ulaşmak istenir ama her tekrar, masalın büyüsünü bozar ve özne “kendi masalından düş(erek)” “biz”de doğacak boş bir anlama çakılır. Bu, şiirlerin dünyasından anlaşıldığı kadarıyla yarım olmak, yarım kalmak demektir. Bu yüzden, “tam ortasındaiken bir ömrün/ bulaştı canıma bir masal / bir kalmak acısı” (“Ha-kir”) denir. “Kalmak acısıyla” bütünlüğü bozulan özne, kalmanın bir seçim değil maruz kalınan bir durum olduğunun farkındadır; başka bir deyişle kararsızlığın gerilimi içindedir, kendi değildir. Başkasının kararında büyürken kendinin uzağına düştüğünü, ağırlı bir biçimde büyüdüğünü söyler:

“bak kendimin devamı değilim ben
yüzümün devamı değil gövdem
yazık ki terbiye eşyaya mahsus insan unutkan
eskinin eski kıymetiyle utan dedim
utan ve güle kırmızı davran” (“Esna”)

Kendi olamayan, hep yarım kalmış öznenin masalı olarak okunabilecek metinlerin kahrılı, kırgın, üzgün bir tonu vardır veya özne böyle konuşur. Bu, yalnızın dilidir ve yalnız insan, çoğu zaman içine söyler, nadir olarak da dışındakine. Ama dışındakiyle yüz yüze gelemeyen ona mektup yazar. Mektubun “Eşya”ya yazılması, Fazıl Hüsnü Dağlarca’nın *Çakır’ın Destanı*’ndaki öznenin durumuna benzer bir ağırlık alametidir. *Çakır’ın Destanı*’ndaki özneyi, anlatıcı, “Bazen ikiye bölünecek kadar yalnızdı” diye sunar. Kömürcü’nün “eşya”ya mektup yazan öznesi ise bu eylemiyle zaten ikiye bölünmüştür.

Seyyidhan Kömürcü’nün üçüncü kitabı *Kendinin Ağacı*³, önceki kitaba, biçimsel olarak mektuplarla bağlanır. Bu, yalnızlığın sürdüğünün işaretidir. Ama buradaki yalnızlık, farklı bir ilişkinin sonucudur. İlk iki kitaptaki özne, maruz kaldığı toplumsal ilişkilerin yalnızlaştırdığı bir özneyken; *Kendinin Ağacı*’nın öznesi, seçtiği bir ilişkide yalnız kalmıştır. İlişkinin keskin bir biçimde değişmesi gibi, bu kitaptaki öznenin hareketi de aynı keskinlikte değişmiştir. Tersine bir hareket vardır, *Kendinin Ağacı*’nda: Özne kuyuya gömülmez, saplanmaz; aksine göğe yükselir. Ağacın ilk bakışta bildirdiği anlam budur. “Kendinin” tamlayanı, ağacın yalnızlığını işaret eder. Nitekim, şiirlerin birinde bu ağacın ormandan uzakta var olduğu söylenir. Var oluşu anlamamanın göstergesi olarak geliştirilen yalnız ağaç imajı, Ahmet Kutsi Tecer’in “Ağaç” adlı “peom”inde trajik bir biçimde yorumlanmıştı. Tecer’in “Ağaç”ı, ontik bir ağacı ve şair onu bilgelik ağacı formunda geliştirmişti. Kömürcü’nün ağacı da ontik ama Tecer’in-kinin formundan farklı. *Kendinin Ağacı*; inciten, kıran, dağıtan, aciz bırakan, kişiyi anlamsızlığın sarmalına atan, yabancılaştıran, çaresizleştiren, yıkan, şeylere duyulan inancı kuşkulu hâle getiren, bilinci askıya alan, bir taraf için bitse de diğer taraf için bir türlü bitmeyen bir aşk ilişkisinin çorak toprağında büyümeye çalışır. Şiirlerin öznesinin bilincindeki savrulma gözetilerek buna,

3 Seyyidhan Kömürcü, *Kendinin Ağacı*, 3. Baskı, Everest Yayınları, İstanbul 2021.

aşk sarmaşığından kurtulmaya çalışan bir ağaç da denebilir. Her nasıl bakılırsa bakılsın, *Kendinin Ağacı*'nda, kişinin kendi seçtiği bir ilişkideki oluş hâli görülür.

Kendinin Ağacı'ndaki ağaç alegorisi, var olma çabasını somutlaştırır. Kitabın adı “dikili ağacı olmak” deyiimiyle düşünöldüğünde, öznenin mülkiyet kaygısına düştüğü söylenebilir. Kaygı bir yana alınıp, buradaki öznenin mülkiyetle ilişki kurmadığını, öyle bir niyet taşısa “kendi ağacım” diyeceğini belirtmek gerekir. Kaygı ise bu alegorik ağaca bilinç kazandıran bir duygu durumudur. Zaten o, bir kaybın ağacı olmak; bir kayıpta var olmak çabasındadır. Bununla birlikte alegorinin kaynağına bakarak öznenin bir şeyde kalakaldığı da belirtilmelidir. Ağaç, doğası gereği bir yerdedir ama hareketsiz değildir; onun hareketi gökyüzüne doğrudur. Ağaç alegorisi üzerinden kurulan şiirlerde özne, “kendinin ağacı”nı çorak bir yerde/ilişkide büyötmeye yönelir; kendini burada anlamak istediğı için başka bir seçeneğı de yoktur. Elbette, öznenin arzuladığı ve seçtiğı bir durumdur bu. Böyle olmasaydı, önceki iki kitaptaki özne gibi, yine maruz kalınan ilişkilerde hasara uğrayan bir özne ile karşılaşılırdı. Gerçi buradaki özne de tek, yarım, eksik kalmıştır. Ama “tekini kaybetmiş bir şey gibi / yepyeni kaldım” diyebilecek bir bilinçle de konuşabilmektedir.

Bir mutsuzluk metnidir *Kendinin Ağacı*. Şair, “konusuz mutsuzluğu” amaçlasa da onun ağacını büyüten mutsuzluğun bir konusu vardır. Kitabın açılış veya ithaf sözü olarak beliren “sana / konuşuz mutsuzluğa” sözü, bunu ironik bir biçimde öne çıkarır. Seyyidhan Kömürcü'nün ilk iki kitabından *Kendinin Ağacı*'nı farklılaştıran bir ilişkilene de konulu mutsuzluğu büyüten, derinleştiren, onun özneyi bütünüyle kuşatmasına/ele geçirmesine yol açan nesnelerin şiirlere girişidir. Yastık, firketeli nazar boncuğı, muska, çiçekli pantolon gibi sevgiliyi hatırlatan ve bir zamanlar öznelere yükselmesini sağlayan nesneler; ayrılıkla birlikte düşmenin sebebi olurlar. Yükselme ve düşme, *Kendinin Ağacı*'nda algıyı belirleyen önemli göstergelerdir. Aşk, kişilerin var oluşu başka bir iklimde ve yoğunlukta hissettiğı bir yükselme duygusu verir. Gerçeğı paranteze alan bu yükseltici duygu veya büyülenme hâli, gerçeğın parantezden çıkmasıyla donar, geçer. İlişki içindeki her bir özne, gerçeğın kişilere biçim veren katılığıyla aynı anda karşılaşmaz; biri düşerken, diğeri süzölerek inebilir. *Kendinin Ağacı*'nın öznesi, düşen/yere çakılan taraftır; süzölerek inen ise giden taraf. Düşenin/çakılanın bir aşkı yeni bir formda büyümesi, belki ona

düşen tek yaşama biçimidir. Aştaki yükselme ve düşme durumunu, özne hayıflanarak söyler:

“artık insan bana iyi gelmiyor
artık insan bize iyi gelmiyor diyerek
beraber havalandığımız göğü
tek başına ve hiçbir yere değmeden düşmek” (“Hatırlamayı Unutmak”)

Özne bu düşüşü ağaç alegorisine yerleştirirken, ağaçtan kopan her bir yaprağı aşkın imkânsızlığını hatırlatan bir nesne olarak sunar. *Kendinin Ağacı*, her bir yaprakla sadece aşta eksilmez; dünyada, hayatta, inansana inançta da eksilir. Bunun yüzden, “insanı çok aşağıya yapmışlar sevgilim” der.

Ağaç, gökyüzüne ne kadar yükselse de bir o kadar da yeryüzüne bağlıdır. Bununla birlikte bir geçiş formudur o. Pagan inancından bu yana kutsanmasının nedeni de budur. Seyyidhan Kömürcü’nün *Kendinin Ağacı*’yla geçeceği şiiri merak ediyorum.

Yitiksöz Dergisinde “Eve Ağıt”

Yitiksöz, 2020’nin son aylarında, “sanat, edebiyat ve düşünce dergisi” sunumuyla Kahramanmaraş’ta yayın dünyasına girdi. İki ayda bir yayımlanan dergi, Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesinin kültürel hizmetlerinden. Aynı belediyenin yine iki ayda bir yayımlanan *Evvelâhir* adlı bir dergisi daha var. Bu dergide şehir kültürü ve özellikle Kahramanmaraş’ın kültürel değerlerine yoğunlaşıyor. İki dergi de özenli bir tasarım ve yapımla sunuluyor.

Yitiksöz’ün genel yayın yönetmeni Duran Boz, Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesinin kitap ve dergi yayıncılığında etkin bir rol üstlenmiş gibi görünüyor. Bazı şehirlerde, edebiyat kültürünü canlı tutan onun gibi insanların varlığı güven veriyor. Duran Boz, düşünce ve edebiyatı şehrin kültürel dokusuna gösterdiği hassasiyet kadar geçmişteki verimlerini gözetten bir birikime de sahip. Üzerinde ayrıca durulması gereken *İkinci Yazıları* dergisinin geniş bir değerlendirme yazısıyla tıpkıbasımını hazırlaması, bunun somut bir göstergesi.

Yitiksöz, hem çıktığı şehrin aurasını yansıtıyor hem de Türkiye geneline yayılan bir ufku gözetiyor. Dolayısıyla “taşra”da yayımlanan çoğu derginin sıkışmışlığından eser yok dergide. Zaten tasarımındaki ve baskısındaki özen,

yayımlanan metinlerin niteliği ve geniş şair, yazar katılımı gözetilerek ona “taşra” dergisi de denemez.

Derginin Nisan-Mayıs 2021 tarihli 4. sayısının kapak resmi şair Bünyamin K.’ye ait. “Bahara Ön Söz” başlıklı sunuş yazısında Duran Boz, *Yitiksöz*’ün varlığını şu sözlerle gerekçelendiriyor: “[*Yitiksöz*] Sanatsal, düşünsel bir yankının Anadolu’da kökleşmesi arayışını devam ettiriyor. Güzel olanı bulmak ve paylaşmak kaygısıyla açılımını genişletiyor. Her yeni sayısı ile tazelenen bir yaklaşımın, insandan insana taşınmasına aracılık ediyor.” Derginin bu sayısında arka kapağa konan Eyyüp Yılmaz’ın “Eve Ağıt” adlı şiiri, “insandan insana” taşınan “taze bir yaklaşımın” belirtilerinden.

Eyyüp Akyüz’ün *Biri Beni Onarsın*⁴ adlı bir şiir kitabı var. Bu kitaptaki şiirleriyle Akyüz, henüz kendi sesini ve şiirsel söylemini bulmamış bir şair izlenimi bırakıyor. Elbette, bir dünya görüşü var; şiire ulaştıran hassasiyetler taşıyor. Tüketim kültüründen rahatsız, bu kültürün düzenlediği ilişkileri, hayat tarzını ve şehirleri ironik bir biçimde eleştiriyor. “iyilerin öç, kötülerin göç aldığı / bir metropol şehriyiz artık biz” (“Geçit”) diyor örneğin. Bu kültürün kurduğu ağa düşmemek onda erimemek için Tanrı’ya sığınıyor; ailenin koruyucu gücüne inanıyor, bu gücün canlı tutulması gerektiğini düşünüyor.

Eyyüp Akyüz’ün şiirlerindeki özne, anne ve babayla barışık; özellikle merhametin simgesi olarak sunulan anne, öznenin, sadece onun da değil bütünüyle evin dayanağı. Ona göre, “anne varsa her şey güzeldir” çünkü anne, cümlelerin “öznesi”dir (“Gazel Anne”); babalar ise oğulların hep geciktiği “beytül-gazeldir” ama bazen oğullarına miras olarak “ilk rauntta nakavt olma”yı bırakırlar.

Eyyüp Akyüz, *Biri Beni Onarsın*’daki bazı şiirlerinde, anne ve babanın iyiliğinde varlık bulan evi benimser ve yüceltir. *Yitiksöz* dergisinde yayımlanan “Eve Ağıt” adlı şiiri, yücelttiğinin altının oyulmasına duyduğu kahrıyla söylenmiş bir ağıttır. Dörtlüklerle kurulan şiirde, aileyi bir arada tutan sevgi, saygı, anlayış, iyi niyet, diğerkâmlık, fedakârlık, sabır, koruyuculuk, nezaket ve sorumluluğun devre dışı kaldığı ilişkilerde insanın dağılması ve yıkımı belirginleşiyor. Bu sonucu hazırlayan sınıf farkına duyulan öfke de alttan altta hissediliyor şiirde.

4 Eyyüp Akyüz, *Biri Beni Onarsın*, Hece Yayınları, Ankara 2016.

“Eve Ağıt”ın ilk biriminde, sokağı eve taşıyarak ilişkiyi bozan baba, kötülük figürü olarak belirir. İkinci birimde, annenin sevgisizliği, sofranın kurşundaki hınçta yansıtılır. Üçüncü birimde, eşlerin birbirinden uzaklığı, “otel yalnızlığı” durumuyla verilir:

“yastıklar, yataklar, geceler ayrılır
bir otel yalnızlığı yapışır duvarlara
salonuna küsünce kapalı odalar
kapıya bakmaz, pencereye fısıldar”

Mekânın ilişkideki parçalanmayı yansıttığı bu dizeler, kişilerin birbirine kapısını etkileyici bir biçimde gösterir.

Şiirin son biriminde ilişkinin asıl mağdurları, anne ile babanın kopuşuyla yaralanan çocuklar görülür. Onlar, işlemedikleri günahın cezasını çekmek zorunda kalan mağdurlardır:

“kimi seçse öbürünü kaybeden çocuklar
oyuna girmeden sobelenip çıkarlar
dişlemeden bir elmayı, mahzunca
yok yere cennetten kovulurlar”

“Eve Ağıt”, lif lif atan ilişkiler ve dağılan bireylerin yarattığı hasarın etkileyici bir biçimde kurgulandığı bir şiir.